

Eduard Chmelár o najväčšej pliage Slovenska: Na čele Slovenskej republiky stoja ľudia, ktorí bojujú za cudzie záujmy

- CZ24 News | 2. června 2022

SLOVENSKO: Publicista a politický analytik Eduard Chmelár sa vo svojom článku venoval predovšetkým pôsobeniu premiéra Eduarda Hegera (OĽaNO) a prezidentky Zuzany Čaputovej, ktorým sú záujmy Slovenskej republiky absolútne ukradnuté.

V posledných dňoch sa usilujem sústrediť na písanie novej knihy a nekomentovať každú hlúposť, ktorá sa objaví na našej politickej scéne, ale občas ma pocit spoločenskej zodpovednosti donúti vyjadriť sa, nech to znie akokoľvek pateticky. Už viackrát som varoval, že o tento štát môžeme prísť.

Ale keď vidíte, že na jeho čele stoja lídri, ktorým sú záujmy Slovenskej republiky absolútne, ale absolútne ukradnuté, nemôžete sa zbaviť pocitu, že ten deň je bližšie ako sme si mysleli.

Eduard Heger včera hlúpo klamal, keď tvrdil, že jeho požiadavky boli na summite EÚ akceptované. Existujú nespochybniteľné dôkazy, že ropnú výnimku pre Slovensko vybojoval Viktor Orbán, že slovenský premiér naopak presviedčal maďarského, aby prijal bruselské požiadavky. Heger dokonca nepodržal ani Českú republiku, ktorá požadovala v rámci zákazu dovozu ropných výrobkov 18-mesačnú výnimku. Povedzte mi, čo je to za premiéra, ktorý na vrcholnom stretnutí hláv štátov a vlád nezastáva záujmy Slovenskej republiky (na čo jediné má mandát), ale záujmy Európskej komisie a USA? V každej „slušnej krajine“ (to slovo majú predsa tak radi) by to bol automatický dôvod na demisiu. Namiesto toho sa pozeráte na tie bezduché tváre, ktoré by mali byť predsa za normálnych okolností tými najvyššími elitami, ktoré by mali mať našu najvyššiu autoritu a ku ktorým by sme mali vzhliadať, spoliehajúc sa na ich múdrosť... Vzbudzuje však vo vás rešpekt Ursula von der Leyenová? Charles Michel? Joseph Borell?

Najšialenejšie nie je to, keď tieto bábky tvrdia, že sa musíme odstrihnúť od ruskej ropy, ktorá bola pre nás najlacnejšia a najspoľahlivejšia, že nás to bude všetkých veľmi bolieť, ale musíme to urobiť, lebo Ukrajincov to vraj bolí viac. Najstrašnejšie je to, keď my všetci toto všetko prijímame ako tie teliatka, ktoré sa vyblácali cestou na bitúnok, ale na porážku už idú odovzdane a mlčky.

Podobne ako Eduard Heger, pre ktorého je pochvala v Bruseli alebo desať minút pre CNN viac ako práca pre svoj ľud, **sa aj Zuzana Čaputová opája sebaaprezentáciou v zahraničí bez toho, aby si uvedomila dôsledky. Viem si predstaviť, že mnohí jej fanúšikovia budú považovať jej včerajší vášnivý prejav v ukrajinskom parlamente za oslnivý a štátnický, ale dovoľte mi, aby som vám vysvetlil, prečo bol naopak demagogický, nezodpovedný až nebezpečný.**

Odhliadnime teraz od toho, že Zuzana Čaputová sa ešte donedávna dušovala, že nechce ísť robiť do Kyjeva „vojnovú turistiku“ - a namiesto toho tam prišla predviesť vojnový cirkus aj so všetkou tou komickou výstrojou, ktorá jej bola vo vyčistených a extrémne strážených priestoroch síce zbytočná, ale tu predsa nešlo o bezpečnosť, ale o mediálny obraz odvážnej prezidentky, všakáno. Rovnako nebudem bližšie hodnotiť to, že sa pred novinárov v Bratislave postavila aj s celým svojím tímom v tričku „Za víťazstvo Ukrajiny!“, akoby nebola slovenskou prezidentkou, ale ukrajinskou aktivistkou. Oveľa podstatnejšie je, že v Kyjeve predniesla Zuzana Čaputová extrémne demagogický až

šovinistický prejav, proti ktorému musím protestovať nielen ako historik, ale predovšetkým ako hrdý občan Slovenskej republiky.

Hneď na úvod zdôraznime, že **Ukrajine nepomôžeme tým, keď ju budeme chlácholiť ako malé dieťa, ale keď jej budeme hovoriť čistú pravdu a keď jej nebudeme sľubovať to, čo nemôžeme splniť.** Cesta Ukrajincov do Európskej únie bude ešte veľmi dlhá a čím skôr to pochopia, tým to bude pre nich ľahšie. Zuzana Čaputová sa môže robiť peknou koľko len chce, ale ona sama nemá ani kompetencie, ani politické zručnosti na to, aby tento proces ovplyvnila. Urýchliť by ho mohla do istej miery jedine tým, keby Ukrajincom neklamala a namiesto medových motúzov im úprimne vysvetlila, čo ich čaká, čo sa od nich žiada a kde musia pridať. Za také nehorázne bláboly ako – „Putin chce Ukrajinu zničiť, pretože ste iní, pretože ste budovali otvorenú spoločnosť a ekonomiku, posilňovali ste právny štát, bojovali ste proti korupcii“ – si síce môže vyslúžiť standing ovation od súčasnej junty, ale nič to nemení na tom, že **Ukrajina je najskorumpovanejší štát v Európe.** Je krajne nezodpovedné maľovať im ružovú budúcnosť bez splnenia konkrétnych úloh, ktoré sme museli splniť aj my, aj každý, kto chcel vstúpiť do EÚ.

Najhoršie sa mi počúvala tá časť jej prejavu, kde neuveriteľne nechutným demagogickým spôsobom prepisovala ukrajinské, ruské, ale i naše dejiny. Konflikt na Ukrajine sa podľa nej začal dávno pred Majdanom, a to tým, že Rusi popierali ukrajinskú identitu a ich jazyk. Toto je úplná bezočivosť, ak sa rozpamätáte, že po protiústavnom prevrate v roku 2014 (nezabúdajme na vtedajší právny stav, aj keď vám nový režim navráva niečo iné) začali ukrajinské úrady zakazovať práve ruský jazyk, obmedzovať práve národnostné práva Rusov a dokonca fyzicky napádať práve ruskojazyčných obyvateľov Krymu. Tárať nezmysly o posilňovaní právneho štátu (v čase, keď sú zakázané najsilnejšie opozičné strany a médiá) a o boji proti korupcii (v čase, keď sa na Ukrajine darí oligarchom tak ako nikdy predtým a Zelenského meno figuruje v Pandora Papers) môže naozaj len rozprávarka Čaputová.

Až primitívne vyznela jej snaha dodať česko-slovenským légiám antiruský charakter. To, že v auguste 1914 vznikla prvá česká jednotka práve v Kyjeve, znamená len to, že ju schválil osobne ruský cár Mikuláš II. To, že naše légie držali v šachu celé Rusko, je demagógia ako hrom, pretože časť legionárov (aj keď menšia) sa chcela radšej pripojiť k Rusku ako vytvoriť nový štát, a hlavným cieľom našich vojakov i generála Štefánika osobne bolo ísť domov, nie bojovať proti Rusom. Prirovnávať česko-slovenských legionárov k súčasným ukrajinským bojovníkom je proste nechutné.

No najviac ma na Čaputovej prejave znepokojil jej viac či menej skrytý šovinizmus a otvorené štvanie do vojny. Prezidentka otvorene povzbudzovala Ukrajincov „vy ste anti-Rusko“ (akoby už nešlo len o Putina, ktorého prirovnala k Hitlerovi), tešila sa, že z Ukrajiny urobili „Putinov Afganistan“, vyjadrila obdiv nad tým, že „ruské vojenské lode poslali tam, kam patria“ a sľúbila im ďalšie zbrane. Úplne sa pozabudla a začala im sľubovať všetko, hoci na to nemá žiadne právomoci. Nechala sa dokonca počuť, že „pomôžeme vám aj s vývozom obilia a ďalších tovarov, ktoré dnes Putinov režim cynicky konfiškujú alebo blokuje v ukrajinských prístavoch“ - len zabudla povedať, ako to chce naša expertka na skládky dosiahnuť. Pri výkriku „postaráme sa... o vaše ženy a deti tak dlho, ako to budú potrebovať“ síce zožala standing ovation a tvárila sa ako pred svätorečením, takže to vyznelo, akoby sa o nich starala ona sama. Kto však teraz Ukrajincom povie, že na tom nemá žiadnu zásluhu a že takto to u nás nechodí?

Čaputová si správanie ukrajinských bojovníkov nemiestne idealizuje, keď tvrdí, že „bránite právo a pravidlá, ktoré zaručili nášmu kontinentu desaťročia mieru“. To je proste lož. Ukrajinci bránia svoje územie, ale o pravidlách nevedia nič. Prezident Zelenskyj v jednom kuse klame a vydáva protirečivé vyhlásenia. Je absolútne nepredvídateľný a nečitateľný. Keď zájde s klamstvami príďaleko, nájde si obeťného baránka – ako včera, keď náhle odvolali ombudsmanku Ľudmylu Denisovú. Bol to jej úrad,

ktorý šíril neoverené správy o údajných sexuálnych útokoch a iných vojnových zločinoch ruských vojakov. Nič z toho sa nepotvrdilo. Zelenskyj sa však neospravedlnil, iba ju dal odstrániť.

Čo teda robila Čaputová v Kyjeve? Nijako neprispela k mieru, bola tam len pre vlastnú sebaaprezentáciu a Ukrajincoch skôr huckala do vojny chlácholiac ich (v rozpore s tým, čo hovorí pápež František), že táto vojna je spravodlivá. Čaputovej tvrdenie, že tí, ktorí volajú po zastavení vojenskej pomoci Ukrajine, volajú po jej kapitulácii, je zákerná zbabelá lož. Kapitulácia rozhodne nie je jedinou alternatívou k vojne. Ak by sa Európa do toho diplomaticky viac vložila, výsledkom by nemusela byť ani strata časti ukrajinského územia. Stačí si spomenúť na pôvodnú požiadavku Ruska – bezpečnostné záruky. Výmena bezpečnostných záruk za územnú celistvosť je dobrý cieľ. Ale je nevyhnutné, aby bolo na to vyvinuté diplomatické úsilie a aby kadejakí darebáci nepovzbudzovali Ukrajinu vo vlastnom sebazničení, ale aby donútili obe strany rokovať. Na to však nepotrebuje sebestrednú manekýnku, ktorá sa správa ako hysterický generál bez vojska, ale rozvážnych štátnikov. A ja len dodám, že prezidentka, ktorá v prejave vyčíta svetu, že po invázii vojsk Varšavskej zmluvy v roku 1968 „urobil primálo na to, aby niečo zmenil“ (mal ísť do vojny so sovietskou jadrovou supervelmocou??) a ktorá dnes podporuje len taký mier, ktorého podmienky si určia Ukrajinci (to sa kyjevskej junte nesmierne páčilo) je buď šialená alebo absolútne nekompetentná.

Budem sa sporiť so všetkými, ktorí tvrdia, že Putinova vojna je spravodlivá. Nikto nemá právo vtrhnúť na územie suverénneho štátu – ani NATO v roku 1999 v Juhoslávii, ani USA v roku 2003 v Iraku, ani Rusko v roku 2022 na Ukrajine. Nikto. Tvrdiť čokoľvek iné je účelová lož a dotyčnému môžem iba odporučiť, aby si naštudoval základy medzinárodného práva, lebo o banálnych faktoch sa s nikým hádať nebudem. Ale Putina nezastavíte ani dodávkami zbraní, ani nasadením väčšieho počtu vojakov a už vôbec nie sankciami. Tým sa len (ako potvrdzuje vývoj prebiehajúcich bojov) zvyšuje agresivita útočníka. Putinovi môžete nastaviť mantinely iba jasnými pravidlami, ktoré bude mať záujem dodržiavať. Mier „územie za bezpečnosť“ je dobrý vyjednaný mier, verte mi. Len musí nájsť aj odhodlaných mierotvorcov, ktorých prvoradým cieľom bude zastaviť krviprelievanie, nie urobiť z Ukrajiny európsky Irak a na jej troskách vybudovať Ukrajincom pomník statočnosti. Snaha Ukrajincoch získať svoje územie späť je úplne legítimná. Rovnako aj požiadavka Ruska o písomné, teda medzinárodnoprávne zakotvenie ich bezpečnostných záruk. S pripomienkou, že tomuto všetkému sme mohli predísť, keby diplomacia robila to, čo má.

ZDROJ: Facebook Eduard Chmelár